

РЕШЕНИЕ

№ 1271

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11955** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя И. И., против Решение от 13.10.2021г., постановено по НАХД № 4626/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-007027/05.03.2021г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда" – С., с което е наложена на [фирма] имуществена санкция на 1500 лева за нарушение на чл. 415 ал.1 от КТ.

В жалбата се развиват подробни съображения за неправилност на обжалваното решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че съдът неправилно е приел, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, което е довело и до неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяната му и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде отменено. В с.з. не изпраща представител.

Ответникът Дирекция "Инспекция по труда" – С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. в с. з. оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Според установената от СРС обстановка на 09.02.2021 г. на жалбоподателя му е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при извършена проверка в периода от 29.01.2021 г. до 09.02.2021 г. е било констатирано, че жалбоподателят, в качеството си на работодател, не е изпълнил задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, дадено под номер 2 от протокол номер ПР2034592, връчен на дружеството на 23.12.2020 г., а именно: „работодателят да изплати на Д. Ф. Р., уговореното трудово възнаграждение за месец септември 2020 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“, което предписание е следвало да бъде изпълнено до 20.01.2021 г., но не е било изпълнено – нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 415, ал. 1, от КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Въззивният съд е приел за безспорно установено извършеното от дружеството нарушение, отговорността на дружеството е ангажирана правилно и в съответствие с материалния закон. Изложил е мотиви защо счита, че не са налице основания за прилагане на чл. 28 ЗАНН. По отношение размера на наложената санкция СРС е приел, че е определена в минимален размер, поради което не може да бъде намалена. Наказателното постановление приел за правилно - законосъобразно и обосновано и го е потвърдил.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ /в редакцията от ДВ, бр. 58 от 30 Ю. 2010 г./ „който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ /в редакцията от ДВ, бр. 107 от 18 Декември 2020 г./ „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. С оглед константната съдебна практика предписанието по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ представлява принудителна административна мярка, неизпълнението на която е скрепено с държавна принуда. По делото липсват доказателства тази ПАМ да е оспорена като индивидуален административен акт съгласно чл. 21, ал. 1 АПК пред съответния административен съд /чл. 405 КТ/. Съответно – тя подлежи на изпълнение /чл. 268, т. 1 и чл. 166, ал. 1 АПК/. Правилно е посочено от наказващия орган, че предписанието не е изпълнено в срок до 20.01.2021 г. До приключване на проверката на 09.02.2021 г., както и в хода на съдебното производство, не са представени доказателства, опровергаващи този факт. Пред настоящата инстанция също не са представени доказателства за изпълнение на предписанието и изплащане на дължимото трудово възнаграждение. Поради това, неизплащането на уговореното трудово възнаграждение за месец септември 2020 г. На Д. Ф. Р., съгласно чл. 128, т. 2 КТ от страна на [фирма] представлява нарушение на

разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, предпоставка за ангажиране отговорността на дружеството работодател /§ 1, т. 1 ДР на КТ/. На [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в минимално установения размер при спазване на разпоредбите на чл. 3, чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

Настоящата инстанция не споделя възражението на касатора, че посочването на мястото на нарушението, а именно в предприятието на нарушителя, е порок, защото не са посочени данни за обекта, където е полаган труд от работника- дали е заведение, офис, търговски обект, къде е неговия адрес. Наказващият орган не е задължен да установява къде работникът е полагал труд, още повече, че заплащането на трудово възнаграждение обикновено не се извършва на същото място, от друга страна всеки работодател може да организира по различен начин времето и мястото на заплащане на възнаграждения. Следователно, посочването на предприятието е достатъчно като конкретизация на мястото на извършване на нарушението. В подкрепа на изложеното е и твърдяното от самия касатор схващане относно разпоредбата на чл. 128 от КТ. Ирелевантни са обстоятелствата каква длъжност е заемал работникът, къде е полагал труд, изпълнявал ли е добросъвестно задълженията си. Ирелевантно се явява и възражението за липса на средства за заплащане на дължимото възнаграждение, поради въведена извънредна обстановка в страната. Възраженията в тази насока на касатора се явяват неоснователни.

В случая релевантно е единствено дали е налице неизпълнение на влязлото в законна сила предписание. Даденото предписание е връчено на дружеството на 23.12.2020 г., като му е даден достатъчен срок за неговото изпълнение. Безспорно е, че касаторът не е изпълнил даденото му задължително предписание да изплати до 20.01.2021 г. трудовото възнаграждение за м. септември 2020г. на Д. Ф. Р.. Това обстоятелство не се и оспорва от санкционираното дружество. Наказателното постановление съдържа всички изискуеми реквизити, поради което възраженията в касационната жалба са неоснователни. Същото се отнася и до съставения акт за установяване на административно нарушение- разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН са спазени.

Районният съд е изложил мотиви относно приложението на чл.28 ЗАНН, които се споделят изцяло от настоящия състав. Не се разкрива по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид.

С оглед изложеното дотук, съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора ответникът по касация има право на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в размер на 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН, Административен съд София-град, XIII – ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.10.2021г., постановено по НАХД № 4626/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: